

DM

magazin

Andrássy Lajos

VERSEK

Éjjel a Tisza

Márvány-fekete-zsíros lenn a víz
A csend bársonypapucsban sétál rajta
Tükrén álmosan nyújtózik a fény
A híd lábánál felkacsint a partra
Fenn holdsugárból pántlikát kötöz
A szél — hajammal melán elszőszöz

Menekülés

az emlék mindent megszipít
a bánat
mégis négykézláb kódorgott
utánad
hogyan visszasírjon még nekem
miért?
végezd be mit a sorsom rám
kimért!

Peter Rosegger nyomán:

A VADÓR

Az abelsbergiek elhatározták, hogy új vadórt alkalmaznak, aki erdeiket jobban meg fogja védeni a vadorzóktól. Választásuk egy kiszolgált katonára esett. Ezt a katonát Schorschnak hívták. Rendkívül erős volt, hosszú kardot vonszolt maga után, és hatalmas bajszot viselt. Röviddel alkalmaztatása után a polgármester magához hívatta.

Schorsch — mondta a polgármester — jól jegyezze meg magának: ha az erdőben vadorzót lát, be kell kísérnie! Bárki is legyen az, Schorsch, kímélet nélkül tartóztassa le, és vesse tömlőbe! Megértette?

Schorsch tisztelgett, és utána katonásan lelépett.

Egy napon, amikor csendesen lépkedve az erdőt rőtta, hirtelen lövést hallott. A derék katona azonnal fölemelte a kardját, hogy az ne zörögjön, és így osont a lövés irányába.

Hamarosan egy embert pillantott meg, amint éppen egy leölt őzbakot zsigerelt ki. És ez az ember... az abelsbergi polgármester volt.

— Micsoda? Hát vadászati nap van? — kérdezte magától Schorsch. — Nem, ma nincs va-

dászati nap. Állj, fickócska, mi ketten közelebből is megismerkedünk egymással.

— De hiszen ez a polgármester — szólalt meg benne egy másik hang. — Az nem számít — gondolta ismét a derék szolga — aki olyankor vadászik, amikor vadászati tilalom van, vadorzó. Ami ő még azonkívül, az nekem teljesen mindegy. Hiszen éppen tegnap tiltotta meg a polgármester a vadászatot. Nős, lássunk munkához!

— És ha maga a polgármester az? — figyelmeztette még egyszer a másik hang.

— Állj, — suttogta Schorsch. — Hát nem maga a polgármester mondta: bárki legyen is az, kísérjem be? Ez biztosan csapda a számomra. Bizonyára látni akarja, hogy hű szolga vagyok-e.

Néhány másodperccel később Schorsch óvatosan a polgármesterhez lépett, és kezével a vállára ütött.

— Hallod-e?

A polgármester az ijedségtől majdnem elájult.

— Állj föl! — vezényelt a katona. — Velem jössz!

— De Schorsch, de Schorsch!

— dadogta a polgármester. — Hiszen ez csak...

— Őzbakot a vállra! Gyorsan! — kiáltotta a szolga szigorúan.

— Na, Schorsch, nyisd ki végre a szemed!

— Nem teszek különbséget!

— De hiszen ő látja, hahaha, egy tréfa, egy kis tréfa!

— A törvény nevében letartóztatom!

— De ne bolondozz, Schorsch!

— Gyerünk, különben erőszakot alkalmazok — kiáltotta Schorsch —, és megragadta a kardját.

A polgármesternek tehát Schorschkal kellett mennie, és az őzbakot magának kellett a vállán cipelnie.

Ütközben megpróbálta a polgármester a derék katonát rábeszélni, hogy engedje szabadon. A katona azonban azt gondolta, hogy a polgármester csapdát akar állítani számára, és ezért minden próbálkozása eredménytelen maradt.

Amikor Abelsberg első házaihoz közeledtek, a polgármester megállt, megveregette a szolga vállát és mosolygott:

— Jól van, Schorsch! A próbát ragyogóan kiálltad, derék, hű szolga vagy, maradj nálunk halálodig!

— Rendben van — mosolygott a katona —, ez azonban fáradtságba is került, és ezért egy tanút szeretnék, hogy teljesíttem a kötelességemet.

— Ej, ezt én szívesen igazolom neked, de az iskolás gyerekeknek nem szabad bennünket így látniuk, hiszen a gyerekeknek tisztelniük kell a polgármestert. Hiszen érted te ezt!

— Engedelmelem — mondta Schorsch —, az iskolás gyerekek tudják meg, hogy Abelsbergben a polgármestert is letartóztatják, ha lop. Gyerünk!

A piac téren keresztül kísérte a polgármestert a tanácsházhoz. Hamarosan lármázó, gúnyolódó tömeg vette őket körül. Néhány városatyá sietett oda; ezeknek tisztelgett Schorsch:

— Alázatosan jelentem, hogy vadorzót tartóztattam le.

A tanácsülésen a városatyák felháborodottan néztek egymásra, és ezt suttogták egymásnak:

— Ej, nézd csak, ez a fickó veszélyes!

Azután hangosan azt mondták:

— Schorsch katona derék legény, valahová el kell ajánlanunk. Abelsberg nem megfelelő hely a számára!

És a következő napon a katonát elbocsátották. Az abelsbergiek még sokáig fognak beszélni a polgármesterükről, aki saját felelősségére és veszélyére tette próbára szolgálja hűségét.

A polgármester ezzel a megoldással igen elégedett volt.

(Fordította: RULLY JÁNOS)

Legutóbbi magazinunkban Tarjánt mutattuk be, melynek javarésze az eltelt két esztendő alatt épült, s amely alighanem a város történetének egyik legnagyobb vállalkozása. Néhány év alatt sok ezer embernek adott otthont, jó lakást, s egyúttal hozzáálltunk a várost övező, a várost valóban városá tevő külső lakógyűrű építéséhez. De a városrendezőknél nem csupán Szeged peremén akadt dolguk a két választás között. Évek óta beszélünk a tömbrekonstrukciókról, arról, hogy a város belsejében is szükség volna magasabb házakra, a Szegedet huszadik századivá tevő városkép kialakításának megkezdésére. S az utóbbi két esztendőben a belső városrészekben is sok minden történt e folyamat kezdeteként.

Erdemes sorra venni közülük néhányat, abban a sorrendben, ahogyan Somogyi Károlyné képei bemutatják e létesítményeket. A Tudománygyetem új kollégiuma Újszegeden a város egyik legszebb épülete lett, egy oly fontos részen meghatározója a jövő városképének, mint az Odesszai körút és a Rózsa Fe-

renc sugárút kereszteződése. Nem messze tőle emelkedik a biológiai kutatóintézet épülete, amely a tudományos forradalomhoz igazában csak most csatlakozó, szinte új tudomány számba menő biológiai kutatás egyik európai fellegetővé várt, egy olyan tudomány, amely — úgy tűnik — nagyobb hatással lesz jövőnk életünkre, mint a technológia és a fizika forradalma. De nem csupán ezért érdemes említésre az új kutatóintézet tömbje, hanem azért is, mert a kollégiummal, Odesszával és a Székely sornal már leraktuk itt e városrész jövőjének alapkövét.

Könnyű folytatni a sört, immár a szegedi oldalon. A hídfőben emelkedik a Roosevelt téri épület, amely szintén egyik meghatározója a jövő városképének. S ezen kívül otthont adott az Egő

KÉT VÁLASZTÁS KÖZÖTT

arany presszónak, amely díjnyertes belsőépítész megoldásával alighanem az ország legszebbjei közé tartozik. Vele ismét régi kívánságunk teljesült: hiszen mindig is keveslettük az éttermek, presszók számát a városban. S ugyanígy sorolható — ismét Újszegedről — a Tisza gyöngye, az új étterem markáns vonalú, az adott környezetbe kitűnően illesztett épülete. Vagy a MEK-bisztró a Bécsi körút és a Petőfi Sándor sugárút kereszteződésében, amely annak a szerződésnek köszönheti megszületését, melyet a tanács kötött a MEK-kel, éppen a város kereskedelmi és vendéglátó-gondjainak megoldására. A fölötté emelkedő lakóház pedig — az Anna presszó épületével együtt — Alsóváros első, valóban városias épülete.

Ugyancsak az utóbbi két esztendőben készült el a Belvárosi divatház a Bajcsy-Zsilinszky utcában, annak az épületnek a földszintjén, amely a város legszebb lakóházai közé tartozik, s a Szent György téri ideiglenes óvoda, amely kellemes otthont nyújt a környék gyermekeinek. És a gyermekeké a Bartók Béla téri játszótér is, melyre sok millió forintot áldozott a város, és amely ismét új a maga nemében. Szeged első olyan játszótére, amelyet valóban és mindenekelőtt erre a célra terveztek.

